

ת"פ 25004/02/18 - מדינת ישראל נגד מוחמד ראזם

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 25004-02-18 מדינת ישראל נ' ראזם(עציר) 23 ינואר 2019
לפני כב' השופט יצחק שמעוני

מדינת ישראל

על ידי ענף תביעות משטרת ישראל

המאשימה

נגד

מוחמד ראזם (עציר)

הנאשם

על ידי ב"כ עוה"ד מוסטפא יחיא

גזר דין

1. כתב אישום:

הנאשם תושב ירושלים יליד 1996, הורשע על פי הודאתו בעבירה של התפרצות לדירת מגורים עבירה לפי סעיף 406 לחוק העונשין תשל"ז-1977.

מכתב האישום עולה, כי בלילה שבין 07.11.17 - 08.11.17 בשעה 00:30 או בסמוך לכך, התפרץ הנאשם לדירה שברחוב אחד העם 23, ירושלים, בכוונה לבצע גניבה או פשע. הנאשם התפרץ לדירה הנמצאת בקומה השנייה בבניין דירות באמצעות טיפוס לגג הממוקם מעל הכניסה לחדר המדרגות, פתח את חלון מרפסת השירות דרכו נכנס לדירה. בהמשך, הדליק הנאשם אורות בדירה. המתלוננת, אשר ישנה בחדרה, התעוררה למשמע הרעשים, וקראה לעברו: "מי זה?" הנאשם פתח את דלת חדרה, אמר לה: "סליחה", ונמלט מהדירה.

הודאתו של הנאשם ניתנה במסגרת הסדר טיעון לפיו נשלח הנאשם לשירות המבחן להכנת תסקיר. בין הצדדים לא הייתה הסכמה לעניין העונש.

2. תסקיר שירות המבחן

שירות המבחן בתסקירו מיום 12/9/18 מגולל את מסכת חייו של הנאשם, יליד 1996, רווק המתגורר עם אמו

בעיר העתיקה בירושלים ועובד כנהג משאית. משפחת המוצא מונה זוג הורים ושישה ילדים, הנאשם הינו הבן הרביעי בסדר הלידה. אביו הלך לעולמו לפני כ-3 שנים כתוצאה משבץ מוחי, לדברי הנאשם אביו היה מכור לסמים, לא עבד באופן רציף, והיה מעורב בעבירות רכוש, נעדר רבות מהבית והתקשה לתפקד כראש משפחה. אמו עקרת בית. הנאשם מתאר קשר מיטבי עם אמו ובני משפחתו, לנאשם אחות צעירה בעלת נכות פיזית ושכלית מילדות, הלומדת במסגרות החינוך המיוחד ומוכרת כבעלת נכות מטעם המוסד לביטוח לאומי. הנאשם השלים עשר שנות לימוד. לדבריו, עקב קשיים כלכליים במשפחת המוצא, עזב את לימודיו והחל להשתלב בשוק התעסוקה. במהלך הזמן עבד הנאשם במספר עבודות; בגיל 17 עבד בשיפוצים, ובמשך כ-3 שנים עבד במאפייה בתל אביב, בגיל 21 קיבל רישיון לנהיגה במשאית ומאז עובד במקצוע זה. קצינת המבחן מפנה לרישומי הפלילי של הנאשם, בעברו הורשע הנאשם בגין עבירות איומים ותקיפת עובד ציבור, בגין נידון לפיצוי ומאסר מותנה. לפי תסקיר שירות המבחן לנוער משנת 2015 עולה, כי הנאשם גדל במשפחה מורכבת אשר נשענת עליו לצורכי פרנסה, הוריו התקשו להפעיל סמכות הורית ולהציב גבולות. במסגרת הליכי המעצר בתיק הנוכחי עולה, כי העבירה נעברה באופן ספונטני ללא תכנון מקדים, בהיותו תחת השפעה משוחררת עכבות של אלכוהול. הרושם המתקבל הוא, כי לנאשם יכולת התחלתית לבחינת דפוסי חשיבה והתנהלות. להערכת קצינת המבחן, הנאשם יכול להסתייע בהליך טיפולי לצורך עיבוד מוקדי הקושי בחייו. הנאשם החל להשתתף בקבוצה טיפולית לעצורי בית, הנאשם התמיד בהתייצבות לבדיקות ובמעקבן לאיתור שרידי סם, ותוצאותיהן אומתו ומעידות כי נמנע משימוש בסמים, ודמו נקי משרידי סם. הנאשם הביע הבנה בפסול מעשיו ומצר על כך, נעדר דפוסי עבריינות מושרשים ומוטמעים. לנאשם דפוסי התנהגות אימפולסיביים על רקע גישה ילדותית ללא חשיבה מעמיקה על משמעות מעשיו ותוצאותיהם. להערכת שירות המבחן רמת סיכון נמוכה להתנהגות פלילית חוזרות בעתיד. קצינת שירות המבחן ממליצה להימנע מהטלת מאסר בפועל ולמנוע חשיפת הנאשם לאוכלוסיית האסירים בין כותלי בית הסוהר. על כן מומלץ על הטלת עונש באפיק השיקומי, לביצוע של"צ, מאסר על תנאי והתחייבות עצמית מלבצע עבירה דומה בעתיד.

3. חוות דעת הממונה:

בחוות הדעת מיום 26.12.2018 קבע הממונה כי הנאשם אינו מתאים לביצוע עבודות שירות.

4. טיעוני הצדדים לעונש

ב"כ המאשימה בטיעוניו לעונש

הנאשם הודה והורשע בעבירה של התפרצות לדירה, לנאשם עבירות קודמות בעבירות איומים ועבירת תקיפת עובד

ציבור בצוותא על ידי שניים. פוטנציאל הנזק שיכול היה יכול להיגרם, במידה והמתלוננת לא הייתה בדירה כאשר הנאשם היה מבצע את זממו, היה פוגע באופן קשה ברכושה של המתלוננת. ב"כ המאשימה מציין את הערכים המוגנים הנפגעים בעקבות עבירות מסוג זה, בכללם הפגיעה בביטחון הפרט, קניינו הפרטי והזכות לפרטיות.

באשר למתחם הענישה, ב"כ מאשימה הפנה ל: רע"פ 3058/18 **רחמילוב נ' מדינת ישראל**: שם נקבע מתחם הענישה של 12-24 חודשי מאסר בפועל. כמו כן הפנתה לעפ"ג 28478-04-13, וכן ע"פ 56652-11-12, ע"פ (מחוזי ת"א) 56652-11-12 **פפלווב נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 28.01.2013) שם נקבעו מתחמים דומים לאותן עבירות. ב"כ המאשימה מבקשת שלא להתחשב יתר על המידה בשיקולי השיקום. כמו כן הפנה לרע"פ 7658/18 **זוהר נ' מדינת ישראל** מפי כב' השופט רון, אשר קבע כי בעבירות ההתפרצות יש חומרה יתירה, המצריכה נקיטת יד קשה עם עבריינים; על אף חשיבותם הרבה של שיקולי שיקום, הם אינם חזות הכול, ולצד ניצבים שיקולי הרתעה והגנה על שלום הציבור. ברע"פ 7596/18 **מלכה נ' מדינת ישראל** מפי כב' השופט קרא, נקבע, כי המלצת שירות המבחן היא שיקול אחד מבין מכלול שיקולים שעומדים בפני ביהמ"ש בגזירת העונש, אין הוא מחויב לאמצה, ואינה חזות הכל.

ב"כ מאשימה מבקש לקבוע מתחם ענישה הנע בין 12 ל-20 חודשי מאסר בפועל. מפנה לתסקיר שירות המבחן בו נקבע כי הנאשם עזב תוכנית טיפולית ששירות המבחן ניסה לשלבו, קצינת המבחן הדגישה את מצוקת המעצר על ידיו וצווארו, וכי הנאשם מתקשה לקחת אחריות למעשיו. עם זאת לאור העבודה שהנאשם חסך זמן שיפוטי יקר, ובהתחשב בעברו הפלילי, ומבקש להשית על הנאשם עונש אשר לא יפחת מ-16 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי למתלוננת.

ב"כ הנאשם בטיעוניו לעונש

לדברי ב"כ הנאשם, זהו מקרה הנושק למעשה של הסגת גבול ולא להתפרצות אלימה, ולכן נכון יהא לטעון כי הפגיעה הרלוונטית לעניינו הינה פגיעה בפרטיות ולא פגיעה ברכוש.

באשר למתחם הענישה, ב"כ הנאשם מבקש לקבוע מתחם ענישה, בין מספר חודשי מאסר אשר ירצו בעבודות שירות ועד לשנים עשרה חודשי מאסר בפועל. לדבריו יש לכלול שיקולים רבים, בעת גזירת העונש ומבקש להתחשב בנסיבות המקלות בביצוע העבירה נשוא דיון זה. לטענתו, עסקינן בעבירה שנעשתה ללא תכנון מוקדם, הנאשם נכנס דרך החלון אך מצפוניו לא אפשר לו לגנוב. הנאשם מתבייש במעשיו, הביע חרטה עמוקה ויש לתת משקל לכך. הסנגור מפנה להוראות סעיף 40 לחוק העונשין, המאפשר חריגה לקולא ממתחם העונש הראוי בנסיבות הקשורות לביצוע העבירה, הביצוע הקל, ההשפעה על קורבן העבירה, ולכך שלא נגרם נזק בביצוע העבירה, ולנסיבות שהביאו את הנאשם לביצוע העבירה. על כן יש לתת משקל לחרטת הנאשם. לדבריו, אין זה נכון לקבוע מתחם עבור סוג עבירה, אלא עבור סוג המעשה בצירוף לנסיבות וכלל השיקולים אותם שוקל בית המשפט בבואו להטיל עונש על נאשם. הסנגור מבקש לקבל את המלצת קצינת המבחן על הטלת עונש מאסר אשר ירצה בעבודות שירות.

5. מתחם העונש ההולם

בהתאם לסעיף 40ב' לחוק העונשין, העיקרון המנחה בענישה הוא ההלימה, היינו יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה ונסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בקביעת מתחם העונש ההולם, על בית המשפט להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות לביצוע העבירה,

בהתאם לסעיף 40ג' לחוק נקבע, כי בעת קביעת מתחם העונש ההולם, על בית המשפט להתחשב גם בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. המחוקק קבע בסעיף 40ה' לחוק כי יש להתייחס לשיקול של הגנה על שלום הציבור וחשש שהנאשם יחזור ויבצע עבירות, כאחד משיקולי החומרא בתוך מתחם העונש ההולם. שיקול של "הרתעה אישית" בא לידי ביטוי בהוראת סעיף 140' של החוק: "מצא בית המשפט כי יש צורך בהרתעת הנאשם מפני ביצוע עבירה נוספת, וכי יש סיכוי של ממש שהטלת עונש מסוים תביא להרתעתו, רשאי הוא להתחשב בשיקול זה בבואו לקבוע את עונשו של הנאשם ובלבד שהעונש לא יחרוג ממתחם הענישה ההולם".

על פי פסיקת בית המשפט העליון, יש להתייחס בחומרה לעבירות רכוש ובכללן עבירות התפרצות לבתים. בע"פ 7453/08 מדינת ישראל נגד אורן אואזנה ואח' (מיום 31.12.08) נקבע: **"אין צורך להכביר מילים על נפיצותן, חומרתן והנזק הנגרם לציבור מעבירות הרכוש, כינוי עבירות של פריצה וגניבה מבתיים, רק כ"עבירות נגד הרכוש" (כפי שמקובל לקרוא לעבירות מסוג זה), הינה הגדרה מוטעית. זאת מאחר שפריצה לביתו של אדם, טומנת בחובה לעיתים קרובות, לא רק נזק כלכלי רב, אלא גם צער ועגמת הנפש הנגרמים לקורבנות של עבירות אלה. הנה כי כן, אין המדובר בעבירות נגד רכוש גרידא, אלא בעבירות המפרות את פרטיותו של האדם בצורה הגבוהה ביותר. זאת ועוד, הגדרת עבירות אלו כ"עבירות רכוש", נותנת תחושה מצמצמת וקונוטציה שגויה - לסובבים, באשר למהות העבירות שהתבצעו, הפוגעות במהות המתמצת באמירה: "ביתו של האדם - מבצרו". ברגע שביתו של אדם נפרץ, תחושת חוסר אונים וחוסר בטחון ממלאת את לבו. הנה כי כן, הפריצה אינה רק לבית - מבחינה פיזית, אלא בעיקרה חדירה לתוך התא האישי - משפחתי השמור ביותר של האדם".**

בענין אואזנה היפנה בית המשפט העליון גם לע"פ. 46/84 מדינת ישראל נגד סבח, פ"ד ל"ח (4) 752, בעמ' 753-754:

"בעת מתן גזר הדין אסור לבית המשפט להתעלם מעגמת הנפש והבהלה הנגרמות לתושבים שלווים בעטין של עבירות אלה, לחשש של מאות משפחות לעזוב את ילדיהן המפוחדים לבדם בבית בעקבות החוויה הטראומטית שפקדה אותם או את שכניהם, ומהצער שנגרם עקב אובדן רכוש בעל ערך סנטימנטאלי. עבריינים אלה, שפוקדים לילה לילה דירה באותה סביבה, מטילים למעשה את חיתתם על אזור שלם ומשליטים טרור בין תושביו. העונש המוטל בשל מעשים כאלה חייב לתת ביטוי גם להיבט זה".

עוד היפנה בית המשפט העליון בענין אואזנה לפסיקה נוספת שגם בה מופיעה הדרישה להחמיר בעונשם של עבריינים הפורצים לבתיהם של אזרחים תמימים, דרישה שבאה לידי ביטוי בפסיקתו של בית המשפט העליון, כך, למשל, ברע"פ 1708/08 לוי נגד מדינת ישראל (מיום 21.2.08) **"בית המשפט המחוזי צדקגם צדק משהטעים את הצורך בחומרה בענישה בעבירות התפרצות ובעבירות הרכוש בכלל, שהיו - אפשר לומר - למכת מדינה, למקור דאגה וטרונה לאזרחים רבים ולפגיעה בתחושת ביטחונם. נקל לשער את החוויה הקשה העוברת על קרבתו הפריצה, בשוכם לביתם והנה הפיכת סדום ועמורה בתוכו חפצים וכספים נעלמו ואינם, לעיתים קרובות, משמעות הדבר היא כי רכוש יירד לטמיון, שכן העבריינלא יילכד".** עוד -רע"פ 10551/09 יורובסקי נגד מדינת ישראל (מיום 7.1.10): **"בית משפט זה חזר והזהיר והתריע פעמים רבות, כי תינקט גישה מחמירה בענישה על עבירות רכוש בכלל, ועל עבירות ההתפרצות לבתים בפרט, גישה אשר תציב הגנה משמעותית ויעילה יותר לביטחונם של אזרחים תמימים, ואשר תעניק את המשקל הראוי גם למחיר הנפשי והצער שמוסבים להם בשל החדירה לפרטיותם.....".**

בהקשר זה, קבע כב' השופט אורי שוהם ברע"פ 398/14 ערג' נ' מדינת ישראל (16.3.2014): "עבירות ההתפרצות והגניבה, הפכו, למרבה הצער, לנפוצות במחוזותינו, הן פוגעות ברכושו של הציבור, מערערות קשות את תחושת בטחונו, ומנפצות לרסיסים את התפיסה לפיה ביתו של אדם הוא מבצרו. בית משפט זה עמד, לא פעם, על כך שחומרתן של העבירות, לצד נפוצותן של התופעה, מצריכות נקיטת יד קשה עם העבריינים". רע"פ 7596/18 מלכה נ' מדינת ישראל מפי כב' השופט קרא, מציון, כי המלצת שירות המבחן היא שיקול אחד מבין מכלול שיקולים שעומד בפני ביהמ"ש בגזירת העונש, אין הוא מחויב לאמצה, ואינו חזות הכל.

במקרה שלפנינו, בחינת האירוע מוכיחה כי מדובר בהתפרצות מתוכננת מראש. הנאשם חדר לדירה דרך חלון, סייר בחדרי הבית, במגמה ברורה לעין כל, לבצע עבירת רכוש, העובדה שהנאשם נמלט מבלי שגנב דבר כשגילה שבעלת הבית בתוכו, אינה מורידה מחומרת עבירת ההתפרצות. רבות נכתב בפסיקת בתי-המשפט על הערכים המוגנים הנפגעים בגין עבירת ההתפרצות למקום מגורים. בעבירה זו טבועה פגיעה בערכים חברתיים; פגיעה בפרטיות ובתחושת הביטחון האישי המבוססת, בין היתר, על כך ש"ביתו של אדם מבצרו", לצד ההגנה על קניינו ורכושו של הפרט. בעלת הדירה שהתה בתוכה בעת ביצוע מעשה ההתפרצות וחווה את הטראומה הקשה הכרוכה בכך. בנוסף, בעבירת ההתפרצות גלומה אפשרות סבירה להתפתחות אלימה שעשויה להגיע לפגיעה בגוף ובנפש. למרבה המזל, במקרה זה האירוע הסתיים ללא פגיעה, עם-זאת כאמור, אין זה מוריד מחומרת העבירה. מדיניות הענישה הנוהגת מלמדת כי בגין העבירה בה עסקינן, נוהגים בתי המשפט להטיל עונשי מאסר מאחורי סורג ובריח. בענייננו הורשע הנאשם "רק" בעבירת ההתפרצות, אך התקיים התנאי של הכוונה לבצע גניבה, עובדת היות בעלת הבית בביתה, מנעה את הגניבה בפועל ונוכחותה היא זו שגרמה לנאשם להימלט מן המקום. בהתחשב בכל אלה, ובשים לב לעקרון ההלימה ולמדיניות הענישה הנוהגת, אני סבור כי מתחם העונש ההולם למעשה העבירה בגינה הורשע הנאשם נע בין 8 ל-20 חודשי מאסר.

6. העונש ההולם

בהתאם לסעיף 40יא' לחוק העונשין, בגזירת העונש המתאים לנאשם, יש להתחשב גם בנסיבות שאין קשורות בביצוע העבירה, עליהן ניתן ללמוד מטיעוני הצדדים ומתסקיר שירות המבחן שהוגש. במסגרת זו יש לתת את הדעת לנסיבות הבאות: הרשעותיו הקודמות של הנאשם, שהינו יליד שנת 1996, וכבר עלה בידו לצבור לחובתו הרשעות קודמות, בעבירות של; איומים, תקיפה בצוותא עובד ציבור, והיזק לרכוש במזיד. על הנאשם הוטל בעבר צו שירות למען הציבור, אך הדבר לא הרתיעו מלחזור ולבצע עבירות. עברו הקודם וכן אישום זה הינם חוליות בשרשרת עבריינית, ונראה שאין עליו מורת הדין. מכאן, עונש המאסר, אמור לבטא את החומרה שבה יש להתייחס הן לעבירה שביצע הנאשם, והן לעובדה שהנאשם אינו מפיק לקח מאירועי העבר, ואינו משנה דרכיו. עם זאת, לקחתי בחשבון את הודאתו במיוחד לו וכן את המלצת שירות המבחן לביצוע עבודות שירות, אולם הנאשם לא נמצא מתאים לכך. סבור אני כי העונש המתאים הוא מאסר בפועל.

7. אשר על כן, לאחר ששקלתי את מכלול השיקולים לקולא ולחומרא, ולעובדה כי הנאשם אינו מתאים לביצוע עבודות שירות, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

1. תשעה חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו.
2. מאסר על-תנאיתקופה של 6 חודשים אשר אותם לא ירצה הנאשם, אלא אם יעבור תוך שלוש שנים

מיום שחרורו ממעצרו על כל עבירת רכוש מסוג פשע.

3. הנאשם יחתום על התחייבות עצמית בסך 5,000 ₪ להימנע מביצוע העבירה בה הורשע

וזאת למשך שנה מיום שחרורו. לא יחתום, ייאסר למשך 7 ימים.

4. פיצוי למתלוננת בסך 2,000 ₪. הנאשם יפקיד סכום זה בקופת בית המשפט ב-10 תשלומים שווים החל ב-1.2.2019 ובכל אחד לחודש שלאחריו.

העתק יישלח לשירות המבחן ולממונה על עבודות שירות.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום.

ניתן היום, י"ז שבט תשע"ט, 23 ינואר 2019, במעמד ב"כ המאשימה המתמחה גב' מירי טל, הנאשם וב"כ עו"ד מוסטפא יחיא.